

1. Závěr

V úvodní části práce (část druhá) jsem se zaměřil na vymezení jednotlivých pojmů, které se objevují v jejím tématu, ve snaze najít jednotné východisko pro další text. Jak se však ukazuje, řada pojmů je používána v různých kontextech v různém významu. Navíc ani mezi soukromoprávní a veřejnoprávní sférou není neprostupná hradba, a tak výrazy používané v daňové legislativě mohou být interpretovány způsobem, který by se na první pohled mohl jevit jako překvapivý.

Část třetí je krátkým přehledem daňového systému České republiky, která slouží spíše jako odrazový můstek pro hlavní obsah této práce v části čtvrté. I z toho důvodu je podána za pomoci schémat, a doplněna o stručné vysvětlení, proč nepřímé daně zůstaly pro tuto chvíli stranou zájmu.

Po krátkém pojednání důchodových daní pouze z hlediska příjmů tvořících předmět zdanění v úvodu čtvrté části jsem se soustředil na dva hlavní cíle.

Zaprvé na poměrně podrobné podání vybraných majetkových daní strukturované pro větší přehlednost podle konstrukčních prvků daně, namísto strohé a pro rozdělení na části zvláštní a společné ne vždy snadno čitelného uspořádání příslušných zákonů, a to primárně ve vztahu k nemovitostem, bytům a nebytovým prostorům, jak avizuje téma této práce. V rámci tohoto úkolu jsem se snažil vypíchnout a komplexněji popsat a případně i posoudit některé zajímavé problémy, které vytanuly s vývojem a aplikací právní úpravy majetkových daní. Jednalo se například o posuzování plošných staveb pro účely daně z nemovitostí, rozšiřování pravomocí obcí ve vztahu k dani z nemovitostí, zrušení osvobození od daně ze staveb pro novostavby, vztah bezúplatně zřízeného věcného břemene a daně darovací nebo některé otázky prekluze u daně z převodu nemovitostí.

Zadruhé jsem se pak pokusil v případě majetkových daní, jejichž tvoří nemovitosti (a byty a nebytové prostory) do značné míry těžiště, o hodnocení jejich stávajícího postavení v našem daňovém systému, spolu se zvážení možností pro zvýšení jejich efektivity, užitečnosti a spravedlnosti z hlediska možností právní konstrukce.

Pokud lze tuto klíčovou partii nějak shrnout pak tak, že majetkové daně nepředstavují zvláštní kategorií v daňové teorii bezdůvodně. Právě jejich důsledné pojmání jako jednoho provázaného komplexu by nejlépe umožnilo dosažení výše uvedených cílů. Modernizace majetkových daní by z nich sice nečinila zdroj příjmů fiskálně rovnocenný daním důchodovým a nepřímým, to však ani není cílem. Namísto toho by jim umožnila lépe plnit jejich úlohu, která by se v případě daně z nemovitostí a daně z převodu nemovitostí patrně měla nacházet primárně v naplňování rozpočtů samospráv, aniž by zátěž spojená se správou těchto daní převážila nad jejich přínosy.